

Jurnal în vremea coronei

De **George Schimmerling**

4 martie 2020

Ieri dimineață, când am ajuns la servicii, am primit un mail disperat de la secretară care ne anunța că un suspect de coronavirus a fost depistat în orașul nostru. A urmat imediat un mail și mai disperat de la patron care ne-a spus că dacă simțim ușoare simptome ale virusului, nu e nici o problemă, putem rămâne acasă, el înțelege. Brusc în toată fabrica s-a declanșat o epidemie generală de tușe. Fiecare tușea pe limba lui, unii tușeau mai domol, alții mai săltăreț, unii tușeau în si bemol, alții în do major iar câțiva mai inventivi au tușit direct pe chinezește, așa cum văzuseră ei la televizor că se tușește în original 😊. Pe

unii chestia asta i-a obosit atât de tare că astăzi nici n-au mai venit. Dar cel mai câștigat a ieșit un coleg meloman care a zis că i se pare că are și febră. A primit pe loc 12 zile de izolare totală acasă la el în camera de discuri, departe de muncile casnice și de gura nevastei, 12 zile, doar el și Bach. Cine a zis că corona nu are și părți bune. 😊

9 martie 2020

Ceea ce nu au reușit toate ideologiile astea frumoase care îndeamnă la solidaritate interumană și iubirea aproapelui a reușit în doar câteva săptămâni virusul Corona. Încercați doar să tușiți ușor într-un loc mai mult sau mai puțin aglomerat și veți fi uimit să vedeți doar fețe îngrijorate în jur, oameni complet necunoscuți pe care tot ce îi va preocupa în acel moment va fi doar starea sănătății Dumneavoastră .

16 martie 2020

Acum câteva zile l-am auzit la televizor pe domnul prim-ministru spunând cu vocea lui gravă că acum în vremea coronei cea ușor molipsitoare e bine să păstrăm o distanță regulamentară de cel puțin doi metri între noi. M-am dus imediat să măsoz patul conjugal și am constatat că are doar un metru șazeci. Așa că fiind eu un cetățean disciplinat i-am spus imediat lui nevastă-mea, Simona, sunt doar trei opțiuni - ori dormi tu pe jos, ori dorm eu pe jos ori dormim în salon 😊. La fel și la serviciu respectăm instrucțiunile la milimetru, ne-am distanțat birourile la doi metri măsuțați inginerește cu rigla așa că aproape că am ajuns să nu mai vorbim deloc între noi, suntem învățați să ne iubim

aproapele dar ce te faci când aproapele-i așa de departe 😊. În pauza de masă, ne spălăm pe mâini cu săpun antibacterial, urcăm pe scări unul câte unul, mirosind frumos a spirt medicinal, la intrarea în sala de mese ne mai spălăm o dată și ne așezăm la masă, câte doi în diagonală ca pușcăriașii. După mâncare facem ture în jurul fabricii ca înainte împreună cu colegul rus, doar că la punctul de plecare ne despărțim, colegul rus face turele în sensul acelor de ceasornic iar eu le fac în sens trigonometric care e exact sensul invers. Ne mai intersectăm pe la curbe, nu avem încotro că așa e făcut cercul, să fie circular, dar avem grijă să fie mereu doi metri între noi și de aceea ne plimbăm pe orbite diferite ca electronii ăia din cartea de chimie.

Am învățat însă un lucru foarte important. Există o persoană, una singură, de care nu trebuie să ne depărtăm, ba dimpotrivă avem voie și chiar e recomandat să ne apropiem cât mai mult. Noi înșine. Așa că am început să petrec mult mai mult timp cu mine însumi. Am ajuns să mă cunosc mai bine, am găsit multe puncte comune între eu și mine, pe alocuri mi-am devenit chiar simpatic. Mi-am făcut chiar și cerere de prietenie pe facebook dar nu am putut-o onora căci din păcate facebookul nu acceptă relații narcisiste.

Un coleg al cărui nevestă e psiholog clinic, mi-a povestit, de fapt mi-a strigat de la doi metri, că de când cu corona asta nevestei sale îi merge foarte bine, i s-a triplat clientela - păcat, am vrut să-i spun, în loc să meargă la ea clienții ar fi putut să vină la mine, i-aș fi învățat că și izolarea asta e bună la ceva, pot să petreacă mai mult timp cu ei înșiși, o să ajungă să se cunoască mult mai bine, poate chiar se vor împrieteni cu eul lor interior și în plus o să-și economisească banii de psiholog.

Acuma numai mă gândesc ce o să mă fac când isteria asta se va termina. Va trebui iar să ascult interminabilele discuții politice proBibi sau antiBibi și o să mă înghesui iarăși în lift spre sala de mese împreună cu alți zece, mirosind nu a spirt medicinal, ci a deodorant ieftin de la SuperFarm. Dar măcar știu cel puțin că în perioada asta, în vremea coronei, mi-am câștigat un prieten pe viață. ♥

23 martie 2020

Așa cum probabil ați înțeles dintr-o postare anterioară, Simona a descoperit că patul vecinului are 2.20 metri - deci niciun pericol de infecție așa că s-a dus să doarmă acolo, ceea ce mie îmi convine de minune căci acum sunt singur în pat, am loc să mă desfășor. Am constatat că dacă dorm cu fața la fereastră visez frumos, dar dacă dorm cu fața la perete am numai coșmaruri. Azi noapte probabil am dormit cu fața la perete căci am visat doar lilieci și pe un tip grav care spunea că o să murim toți. Pe urmă mi-am dat seama că ăla nici nu era vis, pe tipul ăla grav chiar l-am văzut aseară la televizor, îl cheamă *SimanTov* ceea ce în ebraică ar însemna *Semn Bun*, dar mie îmi seamănă mai curând a *Piază Rea*. Omul e director general la Ministerul Sănătății, a spus că o să ne îmbolnăvim în proporție de 70% și vor fi și multe victime. Pe lângă infricoșările lui, Netanyahu mi se pare chiar un bunic simpatic.

Când am ajuns la serviciu am înțeles și treaba cu liliecii, căci am citit postarea domnului R. - cum că virusul ăsta a pornit de la o întâlnire malefică dintre un liliac bolnav și un pangolin cu imunitatea scăzută iar leacul - zice domnul R. - va veni tot datorită hazardului de la un cercetător britanic care-și va uita ochelarii acasă și va amesteca greșit niște substanțe active, deși domnul A. C. ar prefera ca cercetătorul acesta să fie bulgar. Personal optez pentru britanic, le va fi mai ușor celor de la Hollywood să-l interpreteze, nu o să trebuie să-l chinuie pe Matt Damon să învețe bulgara.

Văd apoi un filmuleț unde o doamnă zice că majoritatea virusurilor pe care sistemul nostru imunitar le pricepe sunt de tipul H1N1 dar virusul ăsta e mult mai parșiv căci el e N1H1. Nu prea înțeleg mare lucru, mă gândesc că ce păcat că nu mi-a plăcut biologia în școală, doamna Terescenco ne preda mai ales despre pești placodermi , uite dacă în loc de pești placodermi ne-ar fi povestit despre ce poate genera întâlnirea malefică dintre un liliac bolnav și pangolinul ăsta într-o piață de pești din China peste 40 de ani, poate că așa s-ar fi evoluat și eu altfel.

Apoi mă duc pe un alt forum unde se dezbate ce culoare politică are virusul ăsta. Unii zic că ar fi de stânga căci nu face nicio diferență între bogați și săraci, albi ori negri, musulmani, creștini ori iudaici. Alții zic că ar fi de dreapta căci a spulberat dintr-o dată ideea de globalizare, readucând pe tapet învechitul concept de națiune. După care cineva pune un film în care spune că în bătălia asta trebuie să-i bănuim pe toți cei din jur că ar fi bolnavi – deci e sigur de dreapta

virusul – dar că mai există un secret altcineva spune, bănuiește-te în primul rând pe tine – atunci poate că e totuși de stânga.

Doar la sfârșit amicul Dimi, Vladimir Simon, mare admirator al lui Radu Cosașu îmi lămurește dilema – virusul e un extremist de centru, căci el afectează în egală măsură atât plămânul drept cât și pe cel stâng.

Obosit de atâtea gânduri îmi dau seama că s-a făcut deja ora 5, e timpul să plec acasă, închid calculatorul, îl salut pe șef și merg la mașină, dar atunci imi dau seama că n-am unde să plec căci sunt acasă, lucrez de acasă de câteva zile și șeful meu e Simona. Care îmi spune că ar fi cazul să mă duc să întind rufele - stai un pic, zic eu, de-abia am terminat lucrul, trebuie să mă odihnesc, dar până acum ce-ai făcut - zice ea.

les pe terasă să întind rufele, un băiat cu o pizza în mână mă întreabă dacă nu știu unde locuiește familia Levy, dau din umeri, nu-mi cunoșteam vecinii nici înainte de autoizolare doar n-o să încep să-i cunosc tocmai acum. Dar mă gândesc că în afară de medici, ăștia sunt eroii zilelor noastre, băieții ăștia tineri de la livrări care se strecoară cu abilitate printre viruși pentru ca să ne aducă o pizza încă caldă.

S-a făcut ora opt, la televizor Piață Rea anunță că a înăsprit măsurile de izolare dar eu nu-l mai ascult, tocmai au pus Dana Brandes și Sorin Zuckerberger pe facebook un articol interesant de Yuval Noah Harari în care zice Harari că crizele trec dar măsurile de urgență - cum ar fi monitorizarea populației – vor rămâne. Mă gândesc cu groază că în curând guvernul va ști tot despre mine, va afla chiar că am o slăbiciune pentru înghețata cu fistic și că nu suport măcăligă. Orwell a avut dreptate, a greșit doar anul. Azi noapte nu contează pe care parte o să dorm , oricum am să visez că alerg prin Roma oraș închis, sunt urmărit de un stol de lilieci, mă refugiez într-un Paris pustiu, mi-e groaznic de foame iar în singurul restaurant deschis undeva într-un beci întunecos, matroana care seamănă izbitor cu doamna Terescenco îmi spune că are un singur fel de mâncare în meniu - măcăligă asortată cu pești placodermi și supă de lilieci la desert. Sper doar ca la deșteptare să mă trezesc cu fața la fereastră . Măcar finalul să fie frumos.♥

Ștefan Hrușcă, Vasile Șeicaru - Dimineți cu ferestre deschise

https://www.youtube.com/watch?v=P09ygd-K5Ak&fbclid=IwAR0eGPZbmlY2uEH_Dngeb8QLYvpnu7qUy4xtu3_HFttuHnF2uKouyY5EPqo

